

การวิเคราะห์การใช้ทักษะกีฬาป็นจกีสลัดในการแข่งขันกีฬาซีเกมส์

อับดุลเลาะ มะหลี

คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อวิเคราะห์การใช้ทักษะกีฬาป็นจกีสลัดในการแข่งขันกีฬาซีเกมส์ (พ.ศ.2550 – 2556) กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยมีจำนวน 60 คน เป็นชาย 40 คน หญิง 20 คน จากการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling) โดยคัดเลือกจากนักกีฬาป็นจกีสลัดที่ชนะเลิศในการแข่งขันกีฬาซีเกมส์ จำนวน 15 รุ่น เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย เป็นโปรแกรมชุดอุปกรณ์สำหรับวิเคราะห์ทักษะกีฬา (Performance Analysis) รุ่น Sport Code Elite จากนั้นนำการวิเคราะห์ข้อมูลการใช้ทักษะที่ทำคะแนนได้ แล้วบันทึกผลข้อมูลลงในบันทึกคะแนนเพื่อข้อมูลทางสถิติ โดยการหาค่าความถี่และร้อยละ ผลการวิจัยพบว่า

1. จากผลการวิเคราะห์ทักษะป็นจกีสลัดที่ทำคะแนนได้ของนักกีฬาที่ชนะเลิศในการแข่งขัน พบว่ามีการใช้ทักษะทั้งสิ้นจำนวน 6 ทักษะจากทั้งหมด 10 ทักษะ ได้แก่ 1.การต้อย 2.การเตะเฉียง 3.การถีบ 4.การทำลัมด้วยมือ 5.การทำลัมด้วยเท้า และ 6.การทำลัมด้วยมือและเท้า ในทุกรุ่นน้ำหนักชายและหญิง ส่วนทักษะการทุบ การตี การเตะข้าง และการกลับหลังเตะ พบว่า ไม่มีคะแนนจากการใช้ทักษะ ในทุกรุ่นน้ำหนักทั้งชายและหญิง

2. การต้อยหมัดตรง เป็นอาวุธที่สามารถกระทำได้อย่างรวดเร็วและมีความแม่นยำสูง ทำให้คู่ต่อสู้ป้องกันตัวได้ยาก นอกจากนี้ยังสามารถที่จะใช้เทคนิคในการเล่นจิงหวะสองได้ดีอีกด้วย

3. การเตะเฉียง เป็นทักษะการโจมตีคู่ต่อสู้ได้แทบทุกระยะ สามารถเห็นผลได้อย่างชัดเจนอีกทั้งยังสร้างความบอบช้ำได้อีกทางหนึ่งด้วย แต่นักกีฬาต้องระมัดระวังจากการถูกคู่ต่อสู้ใช้มือจับเพื่อทำให้ลัมตามกติกา ดังนั้นนักกีฬาจะต้องมีความรวดเร็วในการเตะอีกด้วยเพื่อชิงความได้เปรียบ

4. การถีบตรง เป็นอีกหนึ่งทักษะที่ใช้ได้ดีเมื่อเป็นฝ่ายรับหรือสกัดการรุกการโจมตีของคู่ต่อสู้ได้ทุกระยะและมีความรวดเร็วรวมทั้งมีความแม่นยำในการกระทำต่อเป้าหมายของคู่ต่อสู้ เป็นอีกหนึ่งทักษะที่นักกีฬาป็นจกีสลัดระดับนานาชาตินำมาใช้แล้วได้ผลมากที่สุด

5. การทำลัมด้วยมือและการทำลัมด้วยเท้า เป็นทักษะที่จำเป็นต้องรอลเล่นในจิงหวะสอง ต้องรอให้คู่ต่อสู้ออกอาวุธแล้วจับขาเพื่อทำลัมรวมทั้งสามารถกระโดดคืบด้วยสองเท้าหลัง(ซิกเซอร์)และสองเท้าหน้า(ฮอกกาไตร์) จะก่อให้เกิดความได้เปรียบต่อรูปเกมส์

คำสำคัญ: วิเคราะห์ ทักษะ ป็นจกีสลัด

THE ANALYSIS OF PENCAK SILAT SKILLS USE IN SEA GAMES (2007 - 2013)

Abdulloh Mahlee

Faculty of Education, Prince of Songkla University

Abstract

The purpose of this study is analysis about using Pencak silat skill on competition in Sea Games (2007 - 2013). The subject of the study were 60 people 40 men and 20 women. Selected by purposive sampling. Choose from Pencak silat athletes that have won in Sea Games about 15 models. The instruments employed in this study were the program equipment set for analyze sport skill (Performance Analysis) Sport Code Elite model then take the data analysis about using skill which have scored and then save data on score record for statistical information by frequency and percentage. The research results showed that

1. The results of analysis Pencak silat skill which have scored of athletes that have won on the competition found that are used 6 skills from all 10 skills include 1. Boxing 2. Askew kicking 3. Shoving 4. Falling by hand 5. Falling by foot 6. Falling by hand and foot in all models weight, men and women. While smashing skill, hitting, side kicking and turn back kicking found that none score from skill using in all models weight, men and women.

2. Straight punch boxing is arms that can be done quickly and high precision. It makes a competitor be difficult to protect oneself. It's also possible to use the technique to play two beat well.

3. Askew kicking is the skill to attack a competitor almost in every phase. It can see clearly result and it also creates another wound but athletes must be careful of the competitor use handle to falling down along rules, so the athlete must be quick to kick for snatch the advantage.

4. Straight shoving is another good skill to used when as a reception or intercepted trespass attack of competitor in all phase and be fast and accurate to action with competitor's goal. It is another skill that international Pencak silat athletes used to get the most effect.

5. Falling by hand and falling by foot are skill that need to wait for second beat, have to wait the competitor release arms then catch leg to falling down, also can pinch jump with two feet behind and two front feet will cause damage to the game.

Keywords: analysis, Skills, Pancak Silat

บทนำ

ปันจักสีลัต (Pencak silat) เป็นคำมาจากภาษาอินโดนีเซียหรือภาษามลายู มาจากคำ 2 คำรวมกัน ได้แก่ คำว่า “ปันจัก” (Pencak) กับ สีลัต (Silat) คำว่า Pencak เป็นภาษาที่ใช้และเป็นที่ยอมรับของชาวอินโดนีเซีย เรียกว่า “ปันจัก” หมายถึง ศิลปะการต่อสู้ป้องกันตัวเองซึ่งเป็นที่แพร่หลายกันมากในประเทศอินโดนีเซีย ดุจดั่ง “มวยไทย” เป็นที่ยอมรับกันของคนไทยทั่วประเทศ “ปันจัก” มีส่วนละม้ายคล้ายกับ คำว่า “Silat” ที่ชาวมาเลเซีย บรูไน สิงคโปร์และฟิลิปปินส์ตอนใต้ (มินดาเนา) เรียกว่า “ซีลัต” หมายถึง ศิลปะการต่อสู้ป้องกันตนเอง เช่น กันส่วนประเทศไทยในจังหวัดชายแดนภาคใต้ถูกเรียกว่า “ซีละ” มักจะพบเห็นในศิลปะการละเล่นหรือกีฬาพื้นเมืองที่เน้นลีลาการเคลื่อนไหวที่สวยงาม ประหนึ่งการแหวกว่ายของมัจฉาขณะต่อสู้กับปรปักษ์ ในอดีตนั้นเป็นการต่อสู้ด้วยมือเปล่าและต่อมาใช้อาวุธประกอบ นั่นคือ “กริช”

ปัจจุบันกีฬานปันจักสีลัตเป็นที่นิยมเล่นกันอย่างแพร่หลายเพิ่มขึ้นเป็นอย่างมาก เห็นได้จากการจัดการแข่งขันภายในประเทศแต่ละครั้งที่ผ่านมา จำนวนของผู้ดู ผู้ฝึกสอนและนักกีฬาที่มาจากทั่วทุกภูมิภาคของประเทศมีเพิ่มมากขึ้น อันเป็นผลมาจากการพัฒนากีฬานี้ เพื่อให้ได้มาซึ่งผู้ฝึกสอนนักกีฬาและผู้ตัดสินที่ดีมีความสามารถ จนทำให้เกิดการพัฒนากีฬานปันจักสีลัตอย่างเป็นระบบ ในที่สุดการกีฬาแห่งประเทศไทยได้กำหนดให้มี การจัดการแข่งขันกีฬานปันจักสีลัตในกีฬาแห่งชาติเริ่มอีกครั้งหนึ่งในปี พ.ศ.2550 ณ จังหวัดนครศรีธรรมราช และมีการจัดการแข่งขันอย่างต่อเนื่องมาโดยตลอด โดยการผลักดันของสมาคมปันจักสีลัตแห่งประเทศไทย ที่มีความมุ่งหวังในการสร้างนักกีฬานปันจักสีลัตระดับรากหญ้า มีการส่งเสริมสนับสนุนและพัฒนาให้นักเรียน นักศึกษา เยาวชน และประชาชนนำเอากีฬานปันจักสีลัตมาใช้ในการออกกำลังกาย และชีวิตประจำวันมากยิ่งขึ้น จึงทำให้มีการแข่งขันในรายการต่าง ๆ มากมาย เช่น กีฬานปันจักสีลัตชิงชนะเลิศ 5 จังหวัดชายแดนใต้ กีฬานักเรียนนักศึกษาแห่งประเทศไทย กีฬาสถาบันการพลศึกษาแห่งประเทศไทย กีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย กีฬาเยาวชนแห่งชาติ กีฬาแห่งชาติ และกีฬานปันจักสีลัตชิงชนะเลิศแห่งประเทศไทย (Pencak Silat Association of Thailand, 2013)

ในอดีตกีฬานปันจักสีลัตในประเทศไทยเคยรุ่งเรืองมากโดยเฉพาะในประเภทการต่อสู้ โดยส่วนมากแล้วนักกีฬานปันจักสีลัตทีมชาติไทย มาจากพื้นฐานการเป็นนักมวยไทยอาชีพมาก่อนย่อมได้เปรียบกว่านักกีฬานปันจักสีลัต ทีมชาติต่าง ๆ ในภูมิภาคอาเซียน เพราะว่าความเป็นนักมวยไทยอาชีพทำให้ร่างกายมีความแข็งแรง แข็งแกร่ง มีประสบการณ์ในสนามการต่อสู้ ย่อมได้เปรียบกว่านักกีฬาที่ไม่ได้มาจากพื้นฐานการต่อสู้โดยกำเนิด ทำให้การเข้าร่วมการแข่งขันกีฬานปันจักสีลัตในช่วงแรก ๆ ที่มีการบรรจุกีฬานปันจักสีลัตในการแข่งขันระดับนานาชาติประสบความสำเร็จมาโดยตลอด เพราะว่ามีนักกีฬานปันจักสีลัตของเราบางคนผ่านการขึ้นสังเวียนการต่อสู้มาอย่างโชกโชนนั้น ก็เป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้ทีมกีฬานปันจักสีลัตทีมชาติไทยที่ประสบความสำเร็จมาโดยตลอด การแข่งขันในยุคแรกๆที่มีการแข่งขันกีฬานปันจักสีลัตในระดับนานาชาติ อินโดนีเซีย มาเลเซีย ในฐานะต้นตำหรับกีฬานปันจักสีลัตยังด้านความแข็งแรงของนักกีฬานปันจักสีลัตทีมชาติไทยไม่ได้ ในการแข่งขันกีฬานปันจักสีลัตในระดับนานาชาติทีมชาติไทยสามารถครองความเป็นเจ้าเหรียญทองมาโดยตลอดการแข่งขันกีฬานปันจักสีลัตมาได้ ในระยะหนึ่งทีมชาติอินโดนีเซียเริ่มมีการพัฒนาทักษะกีฬานปันจักสีลัตเพื่อการแก่นักกีฬานปันจักสีลัตทีมชาติไทยโดยเฉพาะซึ่งทักษะที่นักกีฬาอินโดนีเซียใช้โดยส่วนมาก คือ การที่นักกีฬานปันจักสีลัตใช้ทักษะในการเตะ ถีบ เขาก็จะจับขาของคู่ต่อสู้ป้องกันโต้ตอบให้คู่ต่อสู้ล้มลงโดยทันที การทำให้คู่ต่อสู้ล้มลงในกีฬานปันจักสีลัตเป็นทักษะที่ทำแล้วมีคะแนนมากที่สุด ทำให้ทุกชาติเริ่มมีการพัฒนาทักษะในการแข่งขันมากยิ่งขึ้นไม่ว่าจะเป็นทักษะการออกอาวุธ ด้วยมือ ด้วยมือนี้ก็จะแยกเป็นย่อย ๆ อีก เช่น การใช้กำมือ การใช้ฝ่ามือ การใช้สันมือ การใช้หลังมือ การใช้ศอก การออกอาวุธด้วยเท้า ก็แยกเป็นย่อยอีก เช่น การเตะตรงด้วยฝ่าเท้า

หรือถีบตรง (Front kick) การเตะตรงด้วยข้างเท้า หรือถีบข้าง (Sidekick) การเตะข้างด้วยหลังเท้า (Round kick) การเตะหลัง หรือถีบหลัง (Back kick) และการใช้เข่า รวมทั้งทักษะที่มีคะแนนมาก เช่น การเกี่ยวขา คู่ต่อสู้ให้ล้ม การล้มกวาดหน้า การล้มกวาดหลัง และทักษะขั้นสูง การกระโดดกรรไกรหนีตัวคู่ต่อสู้ให้ล้มลง หรือเรียกอีกชื่อว่า การกระโดดขากรรไกร (Sick ser) ซึ่งทักษะเหล่านี้ต่างชาติได้คิดค้นสำหรับการเล่นกีฬา ปันจักสีลัดเพื่อให้ทีมของตัวเองประสบความสำเร็จ วงการกีฬาปันจักสีลัดในระดับนานาชาติเริ่มมีการใช้ทักษะ อย่างชำนาญขึ้นทำให้การแข่งขันขันกีฬาปันจักสีลัดมีความเข้มข้นขึ้น

ปัจจุบันกีฬาปันจักสีลัดในระดับนานาชาติทุกประเทศได้มีการคิดค้นทักษะเพื่อให้ทีมของตัวเอง ประสบความสำเร็จ โดยเฉพาะประเทศเวียดนามได้มีการพัฒนาทักษะอย่างที่ไม่ถึงทำให้การแข่งขันในระดับนานาชาติสามารถทำผลงานได้อย่างพลิกความคาดหมาย ด้วยการครองความเป็นเจ้าเหรียญทองกีฬา ปันจักสีลัดในการแข่งขันระดับนานาชาติมาอย่างต่อเนื่อง สามารถเอาชนะต้นตำหรับอย่างอินโดนีเซีย มาเลเซีย รวมทั้งทีมชาติไทยไปอย่างพลิกความคาดหมาย สำหรับวงการกีฬาปันจักสีลัดในประเทศไทยเริ่มมี การถดถอยลง ทางสมาคมปันจักสีลัดแห่งประเทศไทย ได้มีการปรึกษาหารือร่วมการหลายๆฝ่ายเพื่อที่จะ พัฒนางานกีฬาปันจักสีลัดของทีมชาติไทย ได้มีการส่งอดีตนักกีฬาปันจักสีลัดทีมชาติไทยที่มีผลงานเข้ารับ การอบรมในระดับนานาชาติเพื่อให้มาพัฒนางานกีฬาปันจักสีลัดทีมชาติไทยต่อไป รวมทั้งได้มีการติดต่อขอ ตัวผู้ฝึกสอนจากประเทศอินโดนีเซียมาร่วมกันพัฒนางานกีฬาปันจักสีลัดทีมชาติไทยให้ประสบความสำเร็จ เหมือนในอดีตที่ผ่านมา ซึ่งการแข่งขันกีฬาปันจักสีลัดในกีฬาซีเกมส์ที่ผ่านมา นักกีฬาปันจักสีลัดทีมชาติไทยก็มี การพัฒนาทักษะที่ดีขึ้นสามารถคว้า 2 เหรียญทอง 1 เหรียญเงิน 8 เหรียญทองแดง ทำให้นักกีฬา ผู้ฝึกสอน รวมทั้งผู้บริหารสมาคมฯมีกำลังใจในการทำงานยิ่งขึ้น

จากประสบการณ์ที่ผู้วิจัยเป็นนักกีฬาและผู้ฝึกสอนกีฬาปันจักสีลัดทีมชาติไทย ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2539 – 2557 สังเกตจากผลการแข่งขันกีฬาปันจักสีลัดระดับนานาชาติว่า นักกีฬาปันจักสีลัดมีทักษะการต่อสู้ที่ หลากหลาย ด้วยการใช้มือและเท้าในการทำคะแนนรวมทั้งการใช้เทคนิคในการทำให้คู่ต่อสู้ล้ม โดยส่วนมาก เน้นการใช้ทักษะในการทำคะแนนเพื่อให้ตัวนักกีฬาสามารถก้าวสู่ความสำเร็จในการแข่งขันระดับนานาชาติ กีฬาปันจักสีลัดเป็นกีฬาต่อสู้เหมือนกับมวย เทควันโด วูซู เป็นต้น ที่ใช้การแข่งขันแบบแพ้แล้วคัดออก จึงทำ ให้การแข่งขันมีความเข้มข้น สนุกตื่นเต้นเร้าใจมากขึ้น นักกีฬาปันจักสีลัดต้องใช้ความแข็งแรง ความอดทน และความเร็วกว้างของกล้ามเนื้อสามารถรุกและรับได้อย่างรวดเร็ว และมีสมรรถภาพทางกายที่ดีอีกด้วย ที่สำคัญ นักกีฬาทุก ๆ คน จะต้องมีความสามารถเฉพาะตัวในการแก้เกมบนสิ่งเวียนของการต่อสู้ เพื่อทำคะแนนให้กับ ตัวเองเพื่อให้ประสบความสำเร็จในการแข่งขันในระดับนานาชาติ การใช้วิถีโอเทปเพื่อบันทึกและนำไป วิเคราะห์การแข่งขันเป็นอีกวิวัฒนาการทางการกีฬาที่นำเรื่องของเทคโนโลยีทางการกีฬามาใช้เพื่อวิเคราะห์ ทักษะได้อย่างแม่นยำและมีความถูกต้องมากกว่าอดีต ดังเห็นได้จากในการศึกษาวิจัยของ Challis (2013) ที่ทำการวิเคราะห์ทักษะของนักกีฬายูโดในรายการแข่งขันชิงแชมป์โลกซึ่งสามารถให้ข้อมูลได้อย่างละเอียดทั้ง ทักษะการรับและการรุกและการศึกษาอื่น ๆ ในหลาย ๆ ประเทศรวมทั้งประเทศไทย (Suriyan Huahin, 2015) เป็นต้น ด้วยเหตุผลนี้ ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษาวิเคราะห์ว่านักกีฬาที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาปัน จักสีลัดในการแข่งขันกีฬาซีเกมส์ ตั้งแต่ปีพ.ศ. 2550 – 2556 ผู้ที่ชนะเลิศได้รับเหรียญทองของการแข่งขันใน กีฬาซีเกมส์ในปีนั้น ๆ ทั้งประเภทต่อสู้ชายและประเภทต่อสู้หญิงของแต่ละรุ่นการแข่งขันนักกีฬาเขาใช้ทักษะ ใดในการทำคะแนนถึงประสบความสำเร็จในการแข่งขันในแต่ละปี โดยใช้โปรแกรมชุดอุปกรณ์สำหรับ วิเคราะห์ทักษะกีฬาสปอร์ตโค้ด (Performance Analysis) รุ่น Sport Code Elite เพื่อนำผลที่ได้ จากการ วิเคราะห์มาพัฒนารูปแบบการฝึกซ้อม

ให้กับนักกีฬาป็นจกีสลัดทีมชาติไทยรวมถึงผู้ฝึกสอนกีฬาป็นจกีสลัดเพื่อนำไปใช้ปรับปรุงแก้ไข และพัฒนาทักษะนักกีฬาสู่ความเป็นเลิศต่อไป

วัตถุประสงค์การวิจัย

เพื่อศึกษาทักษะกีฬาป็นจกีสลัดที่ทำคะแนนได้ของผู้ชนะเลิศในการแข่งขันในกีฬากีฬาซีเกมส์ (พ.ศ. 2550 – 2556) โดยจำแนกตามรุ่นและเพศ

สมมติฐานในการวิจัย

นักกีฬาป็นจกีสลัดในแต่ละรุ่นและเพศในปีละการแข่งขันซีเกมส์จะมีการใช้ทักษะกีฬาป็นจกีสลัดที่ทำคะแนนได้แตกต่างกัน

วิธีดำเนินการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้จำนวน 60 คน ทำการเลือกแบบเฉพาะเจาะจง (Purposive Sampling) จากนักกีฬาป็นจกีสลัดที่ชนะเลิศการแข่งขันกีฬาซีเกมส์ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2550 - 2556 ทั้ง 15 รุ่น เป็นนักกีฬาชาย 10 รุ่น (คือ รุ่น A, B, C, D, E, F, G, H, I, J) และนักกีฬาหญิง 5 รุ่น (คือ รุ่น A, B, C, D, E) โดยผู้วิจัยทำการเก็บรวบรวมข้อมูลจากวิดีโอบันทึกการแข่งขันกีฬาป็นจกีสลัดในการแข่งขันกีฬาซีเกมส์ครั้งที่ 19 - 22 (พ.ศ. 2550 – 2556) และวิเคราะห์ข้อมูลการใช้ทักษะที่ทำคะแนนได้เฉพาะผู้ที่ชนะเลิศในแต่ละรุ่นเท่านั้น ตั้งแต่ปีพ.ศ. 2550 - 2556 จำนวนทั้งสิ้น 60 คน แยกเป็นชาย 40 คน หญิง 20 คน สามารถแบ่งได้ ดังนี้

ซีเกมส์ ปีพ.ศ. 2550 นักกีฬาที่ชนะเลิศ 15 รุ่น นักกีฬา 15 คน แยกเป็นชาย 10 คนหญิง 5 คน

ซีเกมส์ ปีพ.ศ. 2552 นักกีฬาที่ชนะเลิศ 15 รุ่น นักกีฬา 15 คน แยกเป็นชาย 10 คนหญิง 5 คน

ซีเกมส์ ปีพ.ศ. 2554 นักกีฬาที่ชนะเลิศ 15 รุ่น นักกีฬา 15 คน แยกเป็นชาย 10 คนหญิง 5 คน

ซีเกมส์ ปีพ.ศ. 2556 นักกีฬาที่ชนะเลิศ 15 รุ่น นักกีฬา 15 คน แยกเป็นชาย 10 คนหญิง 5 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. วิดีโอการแข่งขันกีฬาซีเกมส์ ครั้งที่ 19 - 22 พ.ศ. 2550 - 2556 ซึ่งบันทึกโดยสมาคมป็นจกีสลัดแห่งประเทศไทย
2. แบบบันทึกผลการใช้ทักษะการทำคะแนนของกีฬาป็นจกีสลัด
3. โปรแกรมชุดอุปกรณ์สำหรับวิเคราะห์ทักษะกีฬาสปอร์ตโค้ด (Performance Analysis) รุ่น Sport Code Elite

การเก็บรวบรวมข้อมูล

1. ขอนหนังสือจากบัณฑิตวิทยาลัยมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี ถึงนายกสมาคมป็นจกีสลัดแห่งประเทศไทยเพื่อขอความอนุเคราะห์ในการขอวีดีโอบันทึกการแข่งขันป็นจกีสลัดในกีฬาซีเกมส์ ครั้งที่ 19 - 22 (พ.ศ. 2550 – 2556)
2. ทำการวิเคราะห์ทักษะป็นจกีสลัดที่ทำคะแนนได้จากการดูวีดีโอในการแข่งขันกีฬาป็นจกีสลัดในแต่ละปี โดยผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัย ทำการบันทึกทักษะต่าง ๆ ผ่านโปรแกรมสปอร์ตโค้ด หลังจากนั้นบันทึกข้อมูล
3. หลังจากการบันทึกข้อมูลทักษะที่ทำคะแนนได้จึงส่งผลการบันทึกข้อมูลพร้อมกับวีดีโอให้ผู้เชี่ยวชาญ ทำการตรวจสอบความถูกต้องของข้อมูล
4. นำข้อมูลที่ได้มาทำการวิเคราะห์เชิงสถิติต่อไป

การวิเคราะห์ข้อมูล

นำข้อมูลที่ได้มารวบรวมทำการวิเคราะห์และคำนวณด้วยคอมพิวเตอร์โปรแกรมสำเร็จรูป โดยหาค่าต่าง ๆ ดังนี้

คำนวณค่าความถี่ (Frequency) และร้อยละ (Percentage) ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของการใช้ทักษะกีฬาป็นจักสีลัดที่ทำคะแนนได้ โดยจำแนกตามรุ่นน้ำหนักและปีการแข่งขันในกีฬาซีเกมส์ ครั้งที่ 19 – 22 (พ.ศ. 2550 – 2556)

ผลการวิจัย

การวิจัยเรื่อง “การวิเคราะห์การใช้ทักษะกีฬาป็นจักสีลัดในการแข่งขันกีฬาซีเกมส์ (2550 - 2556)” ในครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาการใช้ทักษะกีฬาป็นจักสีลัดที่ทำคะแนนได้ในแต่ละรุ่นและปีการแข่งขันในกีฬาซีเกมส์ (พ.ศ. 2550 - 2556) จากการเก็บรวบรวมข้อมูลและวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล แบ่งออกเป็น 2 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของนักกีฬาป็นจักสีลัดที่เข้าร่วมแข่งขันในกีฬาซีเกมส์ (พ.ศ. 2550 - 2556)

ตอนที่ 2 วิเคราะห์การใช้ทักษะที่ทำคะแนนได้ของนักกีฬาป็นจักสีลัดที่ชนะเลิศในการแข่งขันกีฬาซีเกมส์ (พ.ศ. 2550 - 2556)

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของนักกีฬาป็นจักสีลัดที่เข้าร่วมแข่งขันในกีฬาซีเกมส์ (พ.ศ.2550 -2556)

ตารางที่ 1 จำนวนและร้อยละของนักกีฬาป็นจักสีลัดที่จำแนกตามเพศที่เข้าร่วมแข่งขันในกีฬาซีเกมส์ (พ.ศ. 2550 - 2556)

	ข้อมูลทั่วไป	จำนวน	ร้อยละ
เพศ			
	ชาย	40	66.67
	หญิง	20	33.33
	รวม	60	100.0

จากตารางที่ 1 พบว่า นักกีฬาป็นจักสีลัดที่เข้าร่วมแข่งขันกีฬาซีเกมส์ พ.ศ.2550 - 2556 ซึ่งนักกีฬาที่ใช้เป็นกลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักกีฬาที่ชนะเลิศ ซึ่งมีจำนวนทั้งสิ้น 60 คน เป็นเพศชาย จำนวน 40 คน คิดเป็นร้อยละ 66.7 เป็นเพศหญิง จำนวน 20 คน คิดเป็นร้อยละ 33.3

ตารางที่ 2 จำนวนรุ่นของนักกีฬาปันจักสีลัดชาย-หญิง ที่เข้าร่วมแข่งขันกีฬาซีเกมส์ (พ.ศ. 2550 - 2556)

ข้อมูลทั่วไป	จำนวน	ร้อยละ
รุ่นการแข่งขัน		
A น้ำหนัก ตั้งแต่ 45 กก. ไม่เกิน 50 กก.	8	13.33
B น้ำหนัก มากกว่า 50 กก. ไม่เกิน 55 กก.	8	13.33
C น้ำหนัก มากกว่า 55 กก. ไม่เกิน 60 กก.	8	13.33
D น้ำหนักมากกว่า 60 กก. ไม่เกิน 65 กก.	8	13.33
E น้ำหนักมากกว่า 65 กก. ไม่เกิน 70 กก.	8	13.33
F น้ำหนักมากกว่า 70 กก. ไม่เกิน 75 กก.	4	6.7
G น้ำหนักมากกว่า 75 กก. ไม่เกิน 80 กก.	4	6.7
H น้ำหนักมากกว่า 80 กก. ไม่เกิน 85 กก.	4	6.7
I น้ำหนักมากกว่า 85 กก. ไม่เกิน 90 กก.	4	6.7
J น้ำหนักมากกว่า 90 กก. ไม่เกิน 95 กก.	4	6.7
รวม	60	100.0

ตารางที่ 2 มีรุ่นการแข่งขันทั้งหมด 15 รุ่น ได้แก่ รุ่น A ชาย และหญิง น้ำหนัก ตั้งแต่ 45 กก. ไม่เกิน 50 กก. รุ่น B ชาย และหญิง น้ำหนัก มากกว่า 50 กก. ไม่เกิน 55 กก. รุ่น C ชายและหญิง น้ำหนัก มากกว่า 55 กก. ไม่เกิน 60 กก. รุ่น D ชายและหญิง น้ำหนัก มากกว่า 60 กก. ไม่เกิน 65 กก. รุ่น E ชายและหญิง น้ำหนัก มากกว่า 65 กก. ไม่เกิน 70 กก. ซึ่งในแต่ละรุ่นมีนักกีฬาที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง รุ่นละ 4 คิดเป็น ร้อยละ 13.33 รุ่น F ชาย น้ำหนัก มากกว่า 70 กก. ไม่เกิน 75 กก. รุ่น G ชาย น้ำหนัก มากกว่า 75 กก. ไม่เกิน 80 กก. รุ่น H ชาย น้ำหนัก มากกว่า 80 กก. ไม่เกิน 85 กก.รุ่น I น้ำหนักมากกว่า 85 กก. ไม่เกิน 90 กก. รุ่น J น้ำหนักมากกว่า 90 กก. ไม่เกิน 95 กก. ซึ่งในแต่ละรุ่นมีนักกีฬาที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง รุ่นละ 8 คน คิดเป็น ร้อยละ 6.7

ตอนที่ 2 วิเคราะห์การใช้ทักษะที่ทำคะแนนได้ของนักกีฬาปันจักสีลัดที่ชนะเลิศในการแข่งขันกีฬาซีเกมส์ (พ.ศ.2550 - 2556)

ตารางที่ 3 การวิเคราะห์ความถี่ของการใช้ทักษะที่ทำคะแนนได้ ประเภทชาย รุ่น A

ปี พ.ศ.	นักกีฬา	ทักษะการใช้มือ				ทักษะการใช้เท้า			ทักษะการทำล้ม		
		การตอยหมัด ตรง	ใช้สัน มือ	การใช้ฝ่า มือ-หลังมือ	การเตะ เฉียง	การถีบ ตรง	การถีบ ข้าง	การถีบ แบ็คคิก	ทำล้ม ด้วยมือ	ทำล้ม ด้วยเท้า	ทำล้มด้วยมือ และเท้า
2550	คนที่ 1	1	0	0	0	1	0	0	0	0	0
2552	คนที่ 2	1	0	0	0	1	0	0	0	0	0
2554	คนที่ 3	4	0	0	0	1	0	0	0	0	0
2556	คนที่ 4	8	0	0	1	1	0	0	0	0	0
\bar{X}		3.5	0	0	0.25	1	0	0	0	0	0
S.D.		3.32	0	0	0.5	2.0	0	0	0	0	0

จากตาราง 3 แสดงให้เห็นค่าความถี่ ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของทักษะกีฬาปั่นจักสีลัดที่นักกีฬาทำคะแนนได้ในประเภทชาย รุ่น A จากการแข่งขันกีฬาซีเกมส์ ตั้งแต่ ปีพ.ศ. 2550, 2556 โดยจำแนกได้ ดังนี้ ทักษะการใช้มือจากการต้อยตรงทั้งหมด จำนวน 14 ครั้ง แบ่งเป็น ปี พ.ศ. 2550 จำนวน 1 ครั้ง ปีพ.ศ.2552 จำนวน 1 ครั้ง ปีพ.ศ.2554 จำนวน 4 ครั้ง และปีพ.ศ. 2556 จำนวน 8 ครั้ง คิดเป็นค่าเฉลี่ยของคะแนนจากการต้อยตรงเท่ากับ 3.5 ครั้ง และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 3.32

นอกจากนี้ยังพบว่านักกีฬาแสดงทักษะการใช้เท้าจากการเตะเฉียงทั้งหมด จำนวน 1 ครั้ง ปีพ.ศ. 2556 จำนวน 1 ครั้ง คิดเป็นค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.25 ครั้งและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.5 การถีบตรงทั้งหมดจำนวน 4 ครั้ง ส่วนปีพ.ศ. 2550 จำนวน 1 ครั้ง ปีพ.ศ.2552 จำนวน 1 ครั้ง ปีพ.ศ.2554 จำนวน 1 ครั้ง และปีพ.ศ.2556 จำนวน 1 ครั้ง คิดเป็นค่าเฉลี่ยเท่ากับ 1 ครั้ง และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1 ส่วนทักษะการใช้มือโดยใช้สันมือและการใช้ฝ่ามือหลังมือไม่พบการทำคะแนนจากทักษะทั้งสองเช่นเดียวกับทักษะการใช้เท้าโดยการถีบข้างและการถีบแบ็คคิกรวมถึงทักษะการทำลัมซึ่งไม่พบว่านักกีฬาปั่นจักสีลัดได้คะแนนจากการแสดงทักษะดังกล่าว

ตารางที่ 4 การวิเคราะห์ความถี่ของการใช้ทักษะที่ทำคะแนนได้ ประเภทชาย รุ่น B

ปี พ.ศ.	นักกีฬา	ทักษะการใช้มือ			ทักษะการใช้เท้า				ทักษะการทำลัม		
		การต้อย ตรง	ใช้ สัน มือ	การใช้ ฝ่ามือ- หลังมือ	การ เตะ เฉียง	การ ถีบ ตรง	การ ถีบ ข้าง	การ ถีบ แบ็ค คิก	ทำลัม ด้วย มือ	ทำลัม ด้วย เท้า	ทำลัม ด้วยมือ และเท้า
2550	คนที่ 1	0	0	0	1	0	0	0	0	0	0
2552	คนที่ 2	1	0	0	1	0	0	0	0	0	0
2554	คนที่ 3	1	0	0	2	0	0	0	0	0	0
2556	คนที่ 4	5	0	0	7	2	0	0	0	0	1
\bar{X}		1.75	0	0	2.75	0.5	0	0	0	0	0.25
S.D.		2.22	0	0	2.87	1	0	0	0	0	0.5

จากตาราง 4 แสดงให้เห็นค่าความถี่ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของทักษะที่กีฬาปั่นจักสีลัดที่นักกีฬาทำคะแนนได้ในประเภทชาย รุ่น B จากการแข่งขันกีฬาซีเกมส์ ตั้งแต่ ปีพ.ศ.2550, 2556 โดยจำแนกได้ดังนี้ ทักษะการใช้มือมาจากการต้อยตรงทั้งหมด จำนวน 7 ครั้ง แบ่งเป็น ปี พ.ศ.2552 จำนวน 1 ครั้ง ปีพ.ศ. 2554 จำนวน 1 ครั้ง และปีพ.ศ. 2556 จำนวน 5 ครั้ง คิดเป็นค่าเฉลี่ยของคะแนนจากการต้อยตรงเท่ากับ 1.75 ครั้ง และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 2.22 ส่วนทักษะการใช้สันมือ การใช้ฝ่ามือ และหลังมือ ทั้งหมดจำนวน 0 ครั้ง

นอกจากนี้ยังพบว่านักกีฬาแสดงทักษะการใช้เท้าจากการเตะเฉียงทั้งหมด จำนวน 11 ครั้ง แบ่งเป็น ปีพ.ศ.2550 จำนวน 1 ครั้ง ปีพ.ศ.2552 จำนวน 1 ครั้ง ปีพ.ศ.2554 จำนวน 2 ครั้ง และปีพ.ศ.2556 จำนวน 7 ครั้ง คิดเป็นค่าเฉลี่ยของการเตะเฉียงเท่ากับ 1.75 ครั้ง และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 2.22 การถีบตรงทั้งหมดจำนวน 2 ครั้ง แบ่งเป็นปีพ.ศ.2556 จำนวน 2 ครั้ง คิดเป็นค่าเฉลี่ยของการถีบตรงเท่ากับ 0.5 ครั้ง และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1 ทักษะการทำลัมด้วยมือและเท้า ทั้งหมดจำนวน 1 ครั้ง แบ่งเป็น ปีพ.ศ.2556 จำนวน 1 ครั้ง คิดเป็นค่าเฉลี่ยของการทำลัมด้วยมือและเท้าเท่ากับ 0.25 ครั้ง และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.5

ตารางที่ 5 การวิเคราะห์ความถี่ของการใช้ทักษะที่ทำคะแนนได้ ประเภทหญิง รุ่น C

ปี พ.ศ.	นักกีฬา	ทักษะการใช้มือ			ทักษะการใช้เท้า				ทักษะการทำล้ม		
		การต้อย หมด ตรง	ใช้ สัน มือ	การใช้ ฝ่ามือ- หลังมือ	การ เตะ เฉียง	การ ถีบ ตรง	การ ถีบ ข้าง	การถีบ แบ็คคิก	ทำล้ม ด้วย มือ	ทำล้ม ด้วยเท้า	ทำล้ม ด้วยมือ และเท้า
2550	คนที่ 1	0	0	0	1	2	0	0	0	0	0
2552	คนที่ 2	1	0	0	1	3	0	0	0	0	0
2554	คนที่ 3	2	0	0	5	4	0	0	1	1	0
2556	คนที่ 4	11	0	0	10	6	0	0	1	2	2
\bar{X}		3.5	0	0	4.25	3.75	0	0	0.5	0.75	0.5
S.D.		5.07	0	0	4.27	1.71	0	0	0.58	0.96	1

จากตาราง 5 แสดงให้เห็นค่าความถี่ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของทักษะกีฬาปันจักสีลัด ที่นักกีฬาทำคะแนนได้ ในประเภทหญิง รุ่น C จากการแข่งขันกีฬาซีเกมส์ ตั้งแต่ปีพ.ศ. 2550, 2556 โดยจำแนกได้ ดังนี้ ทักษะการใช้มือมีการต้อยหมดตรงทั้งหมด จำนวน 14 ครั้ง แบ่งเป็น ปี พ.ศ.2552 จำนวน 1 ครั้ง ปีพ.ศ.2554 จำนวน 2 ครั้ง และปีพ.ศ.2556 จำนวน 11 ครั้ง คิดเป็นค่าเฉลี่ยของการต้อยหมดตรงเท่ากับ 3.5 ครั้ง และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 5.0

นอกจากนี้ยังพบว่า ทักษะการใช้เท้าจากการเตะเฉียงทั้งหมดจำนวน 17 ครั้ง แบ่งเป็นปีพ.ศ.2550 จำนวน 1 ครั้ง ปีพ.ศ.2552 จำนวน 1 ครั้ง ปีพ.ศ.2554 จำนวน 5 ครั้ง ปีพ.ศ.2556 จำนวน 10 ครั้ง คิดเป็นค่าเฉลี่ยของการเตะเฉียง เท่ากับ 4.25 ครั้ง และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 4.27 การถีบตรงทั้งหมด จำนวน 15 ครั้ง แบ่งเป็นปีพ.ศ.2550 จำนวน 2 ครั้ง ปีพ.ศ.2552 จำนวน 3 ครั้ง ปีพ.ศ.2554 จำนวน 4 ครั้ง และปีพ.ศ. 2556 จำนวน 6 ครั้ง คิดเป็นค่าเฉลี่ยของการเตะเฉียง เท่ากับ 3.75 ครั้ง และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.71 ทักษะการทำล้ม การทำล้มด้วยมือทั้งหมด จำนวน 3 ครั้ง แบ่งเป็นปีพ.ศ.2554 จำนวน 1 ครั้ง และปีพ.ศ.2556 จำนวน 2 ครั้ง คิดเป็นค่าเฉลี่ยของการทำล้มด้วยมือ เท่ากับ 0.75 ครั้งและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.96 การทำล้มด้วยเท้า ทั้งหมด 3 ครั้ง แบ่งเป็นปีพ.ศ.2554 จำนวน 1 ครั้ง และปีพ.ศ. 2556 จำนวน 2 ครั้ง คิดเป็นค่าเฉลี่ยของการทำล้มด้วยเท้า เท่ากับ 0.75 ครั้งและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.96 และการทำล้มด้วยมือและเท้า ทั้งหมดจำนวน 2 ครั้ง แบ่งเป็นปีพ.ศ.2556 จำนวน 2 ครั้ง คิดเป็นค่าเฉลี่ยของการทำล้มด้วยมือและเท้า เท่ากับ 0.5 ครั้ง และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1

อภิปรายผลการวิจัย

การศึกษาข้อมูลแนวโน้มทักษะกีฬาปันจักสีลัด ประเภทต่อสู้ที่กลุ่มตัวอย่างได้ใช้ในรอบชิงชนะเลิศ จนประสบความสำเร็จในการแข่งขันกีฬาซีเกมส์ ตลอด 4 ครั้งย้อนหลังนั้น พบว่า นักกีฬาได้คะแนนจากทักษะในการต้อยมากที่สุด ซึ่งมีการใช้ในทุกรุ่นแข่งขันทั้งชายและหญิงตั้งแต่ พ.ศ.2550 - 2556 เนื่องจากเป็นทักษะพื้นฐานของกีฬาต่อสู้ทั้งสี่ การฝึกการเล่นหรือการแข่งขันกีฬาปันจักสีลัดมีหลักการ และเทคนิคที่เป็นทักษะพื้นฐานของกีฬาปันจักสีลัดโดยเฉพาะซึ่งผู้เล่นหรือผู้แข่งขันต้องหมั่นศึกษาและฝึกหัดให้เกิดทักษะพื้นฐานเบื้องต้นก่อน เพื่อเป็นประโยชน์ของการพัฒนาประสิทธิภาพในการเป็นนักกีฬา (Suriyan Huahin, 2015) เช่นเดียวกับการศึกษาของ นาคิน คำศรี (Nakin Kumsri, 2004, abstract) พบว่า นักกีฬาปันจักสีลัด ประเภทชายและในนักกีฬาประเภทหญิงนั้นทั้งการชกหมัดตรง และการชกหมัดล่างมีความสำคัญในระดับสูง

และการศึกษาของ Abdul Rashid Aziz, Benedict Tan, Kong ChuanTeh (2002, p. 147) ที่พบว่า กีฬา ปันจักสีลัตนั้นเป็นกีฬาที่ต้องใช้ความสามารถแบบแอโรบิกและแอนแอโรบิกในระดับสูง และถ้าเปรียบเทียบกับนักกีฬาโยโดและเทควันโดพบว่า ความสามารถของระบบแอโรบิก และความแข็งแรงของแขน แร่งระเบิด จะมีค่าที่สูงกว่า ดังนั้นการออกอาวุธด้วยหมัด จึงเป็นอาวุธที่สามารถกระทำได้อย่างรวดเร็ว มีความแม่นยำ สูงกว่าทักษะอื่น ๆ (ต่อยเข้าเป้า +1 คะแนน) และสามารถดึงจังหวะกลับมาสู่ท่าปาซัง (ท่าป้องกัน) ได้อย่างรวดเร็วกว่าการใช้ทักษะการโจมตีจากการเตะ นอกจากนี้ยังสามารถที่จะใช้เทคนิคในการเล่นจังหวะสองได้ (จับขาแล้วทำล้ม) หากคู่ต่อสู้รุกเข้ามาด้วยการเตะหรือถีบคล้ายคลึงกับการศึกษาของ ราตรี สินธุนาวา และคณะ (Ratree Sinthunava et al., 1992, abstract) ที่พบว่า ความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนกับเวลาปฏิภิกิริยา ตอบสนองระหว่างตากับมือและเท้า ในนักมวยนั้น ผู้ที่มีผลการแข่งขันอยู่ในอันดับดีจะมีประสาทสั่งงานที่ดี มีการตอบสนองได้อย่างรวดเร็วมีความอดทนของกล้ามเนื้อสูงสามารถออกหมัดติดต่อกันไปได้นาน โดยไม่เมื่อยล้า ด้วยเหตุนี้กลยุทธ์การใช้ทักษะการตอยนี้ จึงมีอัตราความถี่และนิยมใช้มากที่สุด เพราะเป็นทักษะที่ง่าย แม่นยำ และรวดเร็วต่อการเคลื่อนไหวในลักษณะต่าง ๆ ทั้งการป้องกันและการโจมตีนอกจากนี้ยังมีเหตุผลอาจเนื่องมาจาก ผู้เล่นเองต้องมีความระมัดระวัง และรัดกุมอย่างมาก เนื่องจากเป็นรอบชิงชนะเลิศ หากมีการสูญเสียคะแนนจากการถูกทำล้มด้วยวิธีการต่างๆ เนื่องจากการเตะหรือถีบ (จังหวะเตะหรือถีบแล้ว โดนคู่ต่อสู้จับขาแล้วทำล้มโดยผู้ที่ทำล้มจะได้ 1+3 คะแนน) อาจนำไปสู่การเสียรูปเกมส์ (Momentum) ของการแข่งขันได้ จึงมีการเข้าท่าและได้รับชัยชนะจากทักษะนี้

สำหรับทักษะการใช้เท้าโดยการเตะเฉียง และการถิบนั้นพบว่า ถูกนำมาใช้ในรอบชิงชนะเลิศซึ่งนักกีฬา แสดงทักษะเหล่านี้ รองลงมาจากทักษะการตอย เนื่องจากการออกอาวุธดังกล่าวมีความได้เปรียบเชิงกลไกในเรื่องความยาวของระยางค์ ซึ่งช่วยให้เกิดความได้เปรียบจากการโจมตีระยะไกล เช่น การถีบ และยังเป็นกลยุทธ์ที่ใช้ป้องกัน สกัดกันคู่ต่อสู้เข้าโจมตีระยะประชิดได้ดี ในส่วนการเตะเฉียงนั้นนอกเหนือจากการได้คะแนนจากการโจมตีที่เข้าเป้าแล้ว ยังหวังผลในการสร้างความบอบซ้ำให้แก่คู่ต่อสู้ได้อีกทางหนึ่งด้วย ถือได้ว่าทั้ง 2 ประเภททักษะ คือ การเตะและการถิบนั้น มีลักษณะใกล้เคียงกันสามารถนำมาใช้ในการเข้ากระทำต่อคู่แข่งกันได้ มีความคล้ายคลึงกันในรูปแบบทิศทาง และความเร็วรวมทั้งประสิทธิภาพของการเตะเพื่อให้เข้าสู่เป้าหมายเหมือนกัน และเมื่อนำมาใช้กับกีฬาปันจักสีลัตนั้น นักกีฬาจะต้องระมัดระวังการถูกคู่ต่อสู้ใช้มือจับขาเพื่อทำให้ล้ม ดังเช่นการศึกษาของ สุริยันต์ หัวหิน (Suriyan Huahin, 2015) ที่ได้ศึกษาวิเคราะห์ทักษะการทำคะแนนของนักกีฬาที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาปันจักสีลัตในการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 42 ณ จังหวัดสุพรรณบุรี พบว่า นักกีฬาส่วนใหญ่มีทักษะการทำคะแนนจากการถีบและการเตะ แล้วสำเร็จมากที่สุด สอดคล้องกับ นักรบ ทองแดง (Nukrop Thongdaeng, 2010, p. 45) ที่กล่าวไว้ว่า นักกีฬาจึงจำเป็นต้องมีทักษะการใช้เท้าในรูปแบบต่าง ๆ ได้เป็นอย่างดี การเตะเป็นทักษะหนึ่งของการใช้เท้าที่สามารถทำคะแนนได้ดีในระหว่างการแข่งขัน ประเภทของการเตะนั้นมีทักษะที่แตกต่างกันไป นักกีฬาสามารถใช้เท้าในการเตะ ได้ตามลักษณะของสถานการณ์ที่เหมาะสม เพื่อเป็นผู้เข้ากระทำในช่วงเวลานั้น ๆ และการศึกษาของโสภา กุศลวงศ์ (Sophakusonwong, 2000, p. 2) ที่ศึกษาในกีฬาเทควันโดแล้วพบว่า นักกีฬาจะใช้ทักษะการเตะเฉียงแบบการเตะรวาดค์ึกเข้าโจมตีคู่แข่งกันเพื่อทำคะแนนเป็นส่วนใหญ่ การเตะเฉียงในกีฬาเทควันโดเป็นทักษะที่ทำได้โดยง่าย สามารถเห็นผลการเตะได้อย่างชัดเจนนิยมใช้กันเป็นอย่างมาก ถือได้ว่าเป็นอีกทักษะหนึ่งที่มีการพัฒนาทักษะที่ใช้เท้ามาทำคะแนนในกีฬาปันจักสีลัตและมีประสิทธิภาพในระดับสูงต่อไป ดังนั้นผู้ฝึกสอนสามารถนำบทสรุปจากการวิจัยนี้ไปใช้เพื่อเป็นข้อมูลในการดำเนินการฝึกซ้อมให้เกิดขึ้นกับนักกีฬา และพัฒนาความสามารถของนักกีฬาให้สามารถปรับได้ไปตามสถานการณ์ที่เกิดขึ้น และนำไปใช้ได้ สถานการณ์การ

แข่งขันจริง ด้วยเหตุนี้การใช้ทักษะการเตะหรือถีบนั้น ผู้เล่นต้องมีความระมัดระวังการถูกคู่ต่อสู้จับขาแล้วทำล้ม จึงทำให้มีการใช้ทักษะนี้รองลงมาจากการเล่น

ในส่วนการใช้ทักษะการทำล้มด้วยมือ การทำล้มด้วยเท้า และการทำล้มด้วยมือและเท้า นั้นเป็นทักษะที่จำเป็นต้องรอลงในจังหวะสอง (ต้องรอให้คู่ต่อสู้ออกอาวุธแล้วจับขาเพื่อทำล้ม) แสดงให้เห็นถึงความถี่ในการเข้าทำและจำนวนครั้งไม่มากนัก (ทำล้มได้ 1+3 คะแนน) ซึ่งเป็นไปตามเกมส์การแข่งขันรอบชิงชนะเลิศ ซึ่งพยายามป้องกันการถูกทำให้ล้มกันทั้งสองฝ่ายอยู่แล้ว

ในส่วนของนักกีฬาที่สามารถทำคู่ต่อสู้ล้มได้จากทั้งสามทักษะดังกล่าว จะก่อให้เกิดความได้เปรียบต่อรูปเกมส์อย่างมาก เนื่องจากความต่างของคะแนนที่ได้มีมาก คู่ต่อสู้จำเป็นต้องเปิดเกมส์การต่อสู้เข้าแลกซึ่งอยู่ในรูปเกมส์ที่ไม่ถนัด และฝ่ายที่คะแนนนำสามารถใช้กลยุทธ์ที่วางแผนมาได้อย่างรัดกุม และเข้ารูปเกมส์ได้มากกว่าเนื่องจากคะแนนนำอยู่

จากที่กล่าวมาจึงพอสรุปได้ว่า การใช้ทักษะในผู้ที่ชนะเลิศการแข่งขันนั้น มีบรรยากาศในการแข่งขันเป็นตัวบังคับให้ใช้ทักษะอย่างรัดกุมและหวังผล โดยการต้อย การเตะเฉียงและถีบนั้นเป็นทักษะที่สามารถใช้บุกเพื่อทำคะแนนได้เลย ส่วนทักษะการทำล้มด้วยมือ การทำล้มด้วยเท้า การทำล้มด้วยมือและเท้า ต้องรอจังหวะให้คู่ต่อสู้ออกอาวุธมาก่อนถึงเข้าทำในจังหวะสอง ดังนั้นการฝึกฝนนักกีฬาเพื่อหวังผลในการแข่งขันระดับนานาชาติ จึงควรมุ่งเน้นฝึกฝนกลุ่มทักษะการต้อย การเตะเฉียงและถีบ การทำล้มด้วยมือ ด้วยเท้า ด้วยมือและเท้า ให้เกิดความชำนาญและเชี่ยวชาญ ตามลำดับ

สรุปผลการวิจัย

1. จากผลการวิเคราะห์ทักษะปันจักสีลัดที่ทำคะแนนได้ของนักกีฬาที่ชนะเลิศในการแข่งขัน พบว่ามีการใช้ทักษะทั้งสิ้นจำนวน 6 ทักษะ จากทั้งหมด 10 ทักษะ ได้แก่ 1.การต้อยหมดตรง 2.การเตะเฉียง 3.การถีบตรง 4.การทำล้มด้วยมือ 5.การทำล้มด้วยเท้า และ 6.การทำล้มด้วยมือและเท้า ในทุกรุ่นน้ำหนักชายและหญิง ส่วนทักษะการใช้สันมือ การใช้ฝ่ามือและหลังมือ การถีบข้าง และการถีบแบ็คคิก พบว่า ไม่มีคะแนนจากการใช้ทักษะ ในทุกรุ่นน้ำหนักทั้งชายและหญิง

2. จากการวิเคราะห์ทักษะการต้อยที่ทำคะแนนได้พบว่า ประเภทชาย รุ่น G มีความถี่จากการใช้ทักษะการต้อยมากที่สุด จำนวน 21 ครั้ง ส่วนประเภทหญิง รุ่น B และ C มีความถี่จากการใช้ทักษะการต้อยมากที่สุด จำนวน 11 ครั้ง และยังพบว่า นักกีฬาประเภทชายและหญิงทุกรุ่นน้ำหนัก มีคะแนนจากทักษะการต้อย ทั้งสิ้น

3. จากการวิเคราะห์ทักษะการเตะเฉียงที่ทำคะแนนได้ พบว่า ประเภทชาย รุ่น G มีความถี่จากการใช้ทักษะการเตะเฉียงมากที่สุด จำนวน 9 ครั้ง ส่วนประเภทหญิงนั้น รุ่น D มีความถี่จากการใช้ทักษะการเตะเฉียงมากที่สุด จำนวน 14 ครั้ง และยังพบว่า นักกีฬาประเภทชายและหญิงทุกรุ่นน้ำหนัก มีคะแนนจากทักษะการต้อย ทั้งสิ้น

4. จากการวิเคราะห์ทักษะการถีบตรงที่ทำคะแนนได้พบว่า ประเภทชาย รุ่น E มีความถี่จากการใช้ทักษะการถีบมากที่สุด จำนวน 7 ครั้ง และรุ่น F ไม่มีคะแนนจากการทำทักษะนี้เลย (0 ครั้ง) ส่วนประเภทหญิงพบการใช้ทักษะการถีบตรงในทุกรุ่นน้ำหนัก โดย รุ่น A, B, และ C พบว่า มีความถี่จากการใช้ทักษะการถีบมากที่สุด จำนวน 6 ครั้ง ส่วนรุ่น D พบ 1 ครั้ง และรุ่น E พบ 3 ครั้ง

5. จากการวิเคราะห์ทักษะการทำล้มด้วยมือที่ทำคะแนนได้พบว่า ประเภทชาย รุ่น C มีความถี่จากการใช้ทักษะนี้มากที่สุด จำนวน 1 ครั้ง นอกจากนั้น ไม่มีคะแนนจากการทำทักษะนี้เลย (0 ครั้ง) ส่วนประเภท

หญิง รุ่น A, B, C, และ E มีความถี่จากการใช้ทักษะการทำล้มด้วยมือมากที่สุด จำนวน 1 ครั้ง แต่ในรุ่น D ไม่มีคะแนนจากการทำทักษะนี้เลย (0 ครั้ง)

6. จากการวิเคราะห์ทักษะการทำล้มด้วยเท้าที่ทำคะแนนได้พบว่า ประเภทชาย รุ่น H และ J มีความถี่จากการใช้ทักษะการทำล้มด้วยเท้ามากที่สุด จำนวน 2 ครั้ง และในรุ่น E, F, G, และ I พบการใช้ทักษะนี้ จำนวน 1 ครั้ง ส่วนรุ่น A, B, C, D ไม่มีคะแนนจากการทำทักษะนี้เลย (0 ครั้ง) สำหรับประเภทหญิง รุ่น A, B, และ C มีความถี่จากการใช้ทักษะการทำล้มด้วยเท้ามากที่สุด จำนวน 2 ครั้ง แต่ในรุ่น D และ E นั้น พบว่ามีการใช้ทักษะนี้ จำนวน 1 ครั้ง

7. จากการวิเคราะห์ทักษะการทำล้มด้วยมือและเท้าที่ทำคะแนนได้พบว่า ประเภทชาย รุ่น F มีความถี่จากการใช้ทักษะการทำล้มด้วยมือและเท้ามากที่สุด จำนวน 4 ครั้ง ในรุ่น C พบจำนวน 3 ครั้ง รุ่น D, G พบ 2 ครั้ง รุ่น B, E, H, I, J พบ 1 ครั้ง และรุ่น A ไม่มีคะแนนจากการทำทักษะนี้เลย (0 ครั้ง) สำหรับประเภทหญิง รุ่น A มีความถี่ จากการใช้ทักษะการทำล้มด้วยมือและเท้ามากที่สุด จำนวน 3 ครั้ง ส่วนรุ่น B, C พบ 2 ครั้ง และรุ่น D, E พบการทำคะแนนจำนวน 1 ครั้ง

ข้อเสนอแนะจากการวิจัย

1. จากผลการวิจัยทำให้ทราบว่าทักษะการต้อย เป็นทักษะที่นักกีฬาขณะเล็งในการแข่งขันใช้มากที่สุด สามารถนำไปใช้เป็นข้อเสนอแนะสำหรับการฝึกซ้อมเพื่อแข่งขัน ทั้งเรื่องการใช้ทักษะ และการป้องกันสำหรับนักกีฬาทีมชาติไทยต่อไป

2. ทักษะการใช้เท้า ประกอบไปด้วย 2 ทักษะ คือ ทักษะการเตะ และทักษะการถีบ เป็นทักษะในการทำคะแนนด้วยเท้าแล้วสำเร็จมากที่สุดโดยในรุ่น G นั้น ถือว่าเป็นรุ่นที่มีน้ำหนักตัวค่อนข้างมาก คือ 80 - 85 กิโลกรัม พบว่า ทักษะการต้อยและการเตะ เป็นอาวุธที่สำคัญสำหรับนักกีฬาที่ประสบความสำเร็จในรุ่นนี้ ซึ่งทักษะการทำล้มในด้านต่าง ๆ ไม่ปรากฏ ดังนั้นผู้ฝึกสอนสามารถนำไปใช้เป็นกลยุทธ์ในการแข่งขันที่เหมาะสมสำหรับนักกีฬาได้ แต่ในนักกีฬ ประเภทชาย รุ่น E นั้นพบว่า มีการใช้ทักษะการถีบได้ดีกว่า รุ่นอื่น ๆ ดังนั้นการฝึกซ้อมที่เฉพาะเจาะจงสำหรับนักกีฬาในเรื่องของการถีบจะเป็นลักษณะพิเศษที่ทำให้นักกีฬาไปสู่ความสำเร็จตามเป้าหมายได้

3. จะเป็นแนวทางสำหรับการป้องกันตัวจากการใช้ทักษะการทำล้มและการฝึกทักษะการทำล้มในการทำคะแนนแล้วสำเร็จมากที่สุด เช่น การทำล้มด้วยเท้า ต้องศึกษาว่าคู่ต่อสู้หรือคู่แข่งใช้เทคนิคการใช้ขาขัดเพื่อทำให้เกิดความได้เปรียบเชิงทักษะในการแข่งขันและพัฒนากีฬาปันจักสีลัดให้เป็นที่รู้จักต่อไปดังนั้นผู้ฝึกสอน นักกีฬา และผู้สนใจ

4. จากผลการวิจัยจะเป็นแนวทางที่ดีสำหรับผู้ฝึกสอนในการฝึกนักกีฬาปันจักสีลัดว่า ควรเลือกรูปแบบการฝึกใดให้เหมาะสมกับนักกีฬาทั้งประเภทชายและหญิง ในรุ่นต่างๆ

5. นำเอาข้อสรุปและผลการศึกษามาวิเคราะห์แนวโน้มของการใช้ทักษะที่ทำคะแนนได้ไปใช้ในการฝึกเพื่อเข้าทำคะแนน และป้องกันตัวให้กับนักกีฬาปันจักสีลัดได้อย่างเหมาะสมและเกิดประสิทธิภาพสูงสุด

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงได้ด้วยความช่วยเหลือและให้คำแนะนำอย่างดีจาก ดร. ถาวรินทร์ รักษ์บำรุง อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ และคณะ ที่กรุณาให้คำปรึกษาตลอดจนแนะนำแก้ไขข้อบกพร่องช่วยเหลือในการค้นคว้าอย่างดีตลอดมาจนกระทั่งให้วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงด้วยดี ผู้วิจัยขอ

มอบเป็นกตัญญูทเวทีแต่ปีตามารดา และบูรพาจารย์ที่เคยอบรมสั่งสอน รวมทั้งผู้มีพระคุณทุกท่าน ขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

Reference

- Abdul Rashid Aziz, Benedict Tan, and Kong Chuan Teh. (2002). Physiological Responses during Matches and Profile of Elite Pencak Silat Exponents, *Journal of Sports Science and Medicine* 1, 147-155.
- Challis, D. G. (2013). *Talent identification in judo*. Unpublished data. Anglia Ruskin University Judo Research Group on behalf of the International Judo Federation.
- Nakin Kumsri. (2004). *Creating a Pencak Silat Skill Test For athletes in the College of Physical Education* (Master's thesis), Srinakharinwirot University.
- Sopha Kusonwong. (2000). *Effects of different training programs on muscular power and response time of round kick performance in Taekwondo* (Master's thesis), Chulalongkorn University.
- Nukrop Thongdaeng. (2010). *The effect of two types of kick training towards the speed of kicking in the sport of Pencak Silat* (Master's thesis), Srinakharinwirot University.
- Ratree Sinthunava, Sunan Prueksacheewa, Chaisith Leechanawanichphan, Tyon Chintaneth, Permpol phuthornjai, Luksamon Vongwan, & Surasak Kerdjantheuk. (1992). *Relationship between time, Hand and foot reflexes, speed and muscle endurance to the results. The competition of international boxers in the 24th National Games*. Bangkok: sports science department, Sports Authority of Thailand
- Pencak Silat Association of Thailand. (2013). *Training document of Referee and Sports Coach Pancak Silat in the National Games in Phitsanulok Province*. Bangkok: Sports Authority of Thailand.
- Suriyan Huahin. (2015). An Analysis of Scoring Skill in Pencak Silat Competition. *Academic Journal of Institute of Physical Education*, 7(1), January – April.

Received: December, 12, 2018

Revised: March, 26, 2019

Accepted: March, 29, 2019

**Academic Journal of
Thailand National Sports University**

